

THE DARKENING

Només ella pot fer
front a la Tempesta

SUNYA MARA

elastic

Primera edició: gener del 2023

Títol original anglès: *The Darkening*

Disseny de la coberta i il·lustració: © Andrew Davis

Realització de la coberta: Book & Look

Maquetació: Endoradisseny

© 2023, Sunya Mara, pel text

© 2023, Jordi Vidal i Tubau, per la traducció

© 2023, Elastic, per aquesta edició

Direcció editorial: Pema Maymó

Elastic és un segell de Grup Enciclopèdia

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

Imprès a Liberdúplex

Dipòsit legal: B-19.977-2022

ISBN: 978-84-19478-01-6

Imprès a la UE

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

per a les ombres
per a les tempestes
i
per als qui s'hi enfronten

Capítol 1

Si els malsons tinguessin música, sonarien com la Tempesta. El tro com un batec del cor accelerat. Els llamps punyents, un bombardeig sense ritme ni pietat. I un udol lent i bu-llent, com una bèstia a qui se li nega la presa.

Amb punys de vent, la Tempesta colpeja els porticons, provant d'obrir la nostra caseta com si fos un ou. Com que no pot, s'esquitlla per les parets, trobant tota classe de maneres de fer xisclar la fusta.

La veu dolça i enrogallada de l'Amma arriba des de baix, juntament amb la vibració trista del seu sitar. Una cançó de bressol, que solia cantar mentre m'eixugava les llàgrimes. Però hi ha alguns sons que ni la cançó de bressol més dolça pot ofegar.

Com si la Tempesta sentís els meus pensaments, els porticons s'obren de cop i deixen entrar una ràfega d'aire humit perfumat d'ozó. Se m'omple la boca amb el revelador gust de cotó de sucre i coure.

Vaig cap a la finestra, asseguro els porticons, i després cometo l'error de mirar cap amunt.

La Tempesta és davant meu. No és una paret de pedra o argila, sinó de foscor. Com una cortina de gasa que penja en cercle al

voltant de la nostra ciutat, feta de capes de boira, fum i ombra, tot del mateix color que la foscor darrere de les meves parpelles. No hi ha escapatòria; no hi ha buit, i és deu vegades més alta que els edificis que eclipsa.

La Tempesta s'estreny cada cop més, engolint el carrer i el cel centímetre a centímetre. Nosaltres, els del cinquè anell, sabem que serem els següents a ser devorats. Als salvatges del setè anell se'ls van emportar molt abans de néixer jo, però les granges i les cases del sisè es van perdre quan jo era petita. Vivim en un estat d'enfosquiment constant; durant anys, la llum del sol només ha arribat fins al tercer anell. D'aquí a uns anys, potser ni tan sols arribarà allà. Però, aleshores, l'Amma ja se n'haurà anat.

Des de la talaia propera, les campanes de tempesta donen l'avís: «S'apropa una surgència». Escruto el carrer buscant ressa-gats, però des d'aquí dalt no hi veig.

Després de tornar a subjectar els porticons al seu marc de fusta deformada, travesso el petit replà i baixo les escales saltant, fins a la sala principal on s'aplega tothom.

La seva cançó lenta i somiadora fa que el soroll sigui encara més molest, però l'Amma fa tot el que pot, com ho ha fet durant els últims cinquanta anys, portant aquesta casa per als maleïts. Els seus passos s'han tornat més lents i se li ha encorbat l'esquena, però tot i així mai podré atrapar-la, fer ni la meitat del que ella fa.

Sense saltar-se cap nota, l'Amma em dirigeix una mirada inquieta que demana que m'afanyi. Està asseguda amb el seu sitar al centre de la sala llarga, amb afectats per la tempesta als seus llits a banda i banda. Set d'ells viuen aquí, a la casa de l'Amma, la majoria nens, que van ser sorpresos per la Tempesta —o les bèsties els van portar durant una surgència o van anar a tocar el mur de tempesta— i després van quedar maleïts. A la Tempesta tant li fa que siguis jove o com de prometedora hauria pogut ser la teva vida.

Si aconseguix tocar-te, ni que sigui la punta del dit petit, ja està, estàs maleït. Benvingut a tota una vida de mirades, burles i, si ets molt desgraciat, la meva cuina.

Procuo no cridar l'atenció del pare quan vaig cap a la porta. Ell s'inclina sobre la més jove i li dibuixa una icona al braç que ajudarà a calmar-li els tremolors. M'agradaria fer-hi una bona ullada, però el repic de les campanes em diu que no és el moment.

—Vesper —m'avisava el pare quan passo pel seu costat.

La seva veu em sobresalta, i el meu colze xoca amb el bol que hi ha a la vora del llit de la Gia, cosa que fa volar arrels de *shalaj* mig pelades. La noia fa un gest groller amb la mà esquerra; la dreta és un nus de fusta deformada, gentilesa de la Tempesta.

Faig una ganyota, però no em puc aturar a recollir-les, per més valuós que sigui el menjar.

El pare s'aparta els cabells negres dels ulls —els ulls que compartim— i la seva mirada desaprovadora em cau a sobre com una enclusa.

—No surtis. Trobaran refugi. No facis l'heroi.

—Sí, pare —etzibo per damunt de l'espatlla, ignorant la certesa als seus ulls que no puc fer-hi res, que només soc una nena, i ni tan sols una de llesta. La porta d'entrada fa soroll en el seu marc, i planto els peus abans de retirar les tres baldes. El vent entra, m'assota la roba i obre de cop la pesant porta de fusta bombada. Amb el vent arriben altres coses: el gemec de la Tempesta, la mossegada del fred, un filament de boira que em llepa els turmells. Les campanes d'alerta sonen un altre cop, i el buit del meu pit ressona amb elles.

El pare crida:

—Vesper, no...! —però el vent li roba la resta de les paraules quan travesso el llindar.

El vent m'assota els cabells contra el rostre. Quan la Tempesta

udola així, amb el gust de sucre cremat en l'aire, és que retrocedeix per envestir. Un llamp violeta travessa les capes de foscor i revela les bèsties dins de la Tempesta. Quan llampega, il·lumina les siluetes de la cua bulbosa d'un escorpí, les urpes corbades d'una enorme au rapinyaire, el grunyit d'un gos gegantí. Un ull inhumà, guspirejant amb una lluisor violeta, em mira des de dalt. La clivella d'una pupila s'eixampla i després gira amunt quan una altra cosa li crida l'atenció.

Li segueixo la mirada. A la tènue penombra, tres franges vermelles volen cap al mur de tempesta. Els Wardana. Els nostres guardians, la primera i última línia de defensa de la ciutat, armats amb una iconomància increïble, van jurar protegir-nos a tots. Les seves capes de mil i una plomes els atorguen el vol; els seus uniformes carmesins brillen com fars contra la paret de foscor. Una emoció culpable em fa posar la pell de gallina.

La manera com volen cap a la Tempesta, preparats per lluitar: això és valor. Això és poder. M'empasso l'enveja que em puja a la gola com la bilis.

Els tres Wardana comencen a baixar. La seva trajectòria els apropa més del que m'agradaria; només dues illes més enllà i dues illes cap a la tempesta. Es dirigeixen cap allà on el mur de tempesta es bomba, amb la negror creixent com una panxa que s'infla. Un altre llamp il·lumina les bèsties que s'arrapen a la vora de la tempesta, àvides de néixer. Se m'asseca la gola. Si els Wardana no poden impedir que les bèsties de tempesta ho facin, aleshores estem en perill.

Els Wardana entren en acció amb una xarxa d'icones teixides, que llancen a través del bombament. La xarxa resplendeix amb una llum de color blau pàl·lid; és fina com un brodat de punta, com si aguantessin una roca amb una teranyina.

L'iconaescut teixit aguanta durant un batec, dos, tres... i lla-

vors, en una explosió de fum negre, una bèstia enorme s'obre pas, rugint amb el so d'un tro. Està feta del mateix núvol negre i espès que la Tempesta: un lleó de dos caps amb una crinera que es mou com el fum, els ulls com punts de llamp. Unes bèsties més petites s'arrosseguen al seu darrere, aprofitant la bretxa momentània.

En l'aire, els Wardana treuen les seves armes, dues llances i un iconaescut teixit més petit, i ataquen.

Al meu darrere, el vent tanca de cop la porta contra el seu marc, i torno a mi mateixa.

Carrer avall, una porta verda coberta de molsa s'obre i una dona baixeta crida:

—Entreu! De pressa!

Uneixo la meua veu a la seva. Dues figures arraulides entren corrent a la casa de la dona i la porta es tanca de cop. Escruto el carrer en busca de més ressagats.

Alguna cosa es mou al carreró de l'altra banda, però no en surt res. Em batega el cor i la molsa xipolleja sota els meus peus mentre avanço. Ensopego els ulls demacrats d'una dona arraulida contra una pila de runa. La seva roba aspra de color safrà està estripada i gastada, la sobrevesta esparracada, el xal ple de forats. Estreny els braços al voltant d'una figura menuda: una nena de galtes rodones.

—Veni! —crido, indicant la porta.

La dona abraça la nena més fort. Potser les paralitza la por, però jo aposto pels prejudicis. Als supersticiosos no els agrada accedir a una casa plena d'afectats per la tempesta.

Un crit inhumà semblant a un tro esquinça el vent i ressona sobre el repic de les campanes. El segueix un cor sobrenatural: el seguici del lleó-bèstia de tempesta, els animals més petits que l'han seguit des de la Tempesta. Se m'ericen els pèls del clatell.

—De pressa! —crido. La nena es regira als braços de la seva

mare, li abaixa el xal i troba els meus ulls. Una ombra passa sobre mi, una ombra amb capa que porta una llança. El Wardana aterra al nostre carrer, a unes sis cases. És massa a prop, hem d'entrar ja, però la mare s'arronsa contra la paret. Vol morir? Vol deixar-se arrossegar dins de la Tempesta?

A través dels braços de la seva mare, la criatura em mira amb uns ulls daurats. Dono una ullada sobre l'espatlla a les meves petjades que provenen de la porta: només deu passos i seré a dins fora de perill.

Però si entro i tanco la porta, qualsevol mal que li passi a aquesta nena serà també culpa meva. D'altra banda, si vaig a buscar-les i moro en l'intent, el pare es passarà tota la vida d'ultra-tomba dient-me cap de molsa.

Bé, ja hi estic acostumada.

Arrenco a córrer cap a elles tan de pressa com em porten les cames. Segueixo el Wardana de reüll, captant llampades de cuir vermell sang i una resplendor de color blau pàl·lid d'algun tipus d'icona.

El carreró es tanca al meu voltant i m'obstrueix la vista. La mare es planta davant de la nena com per protegir-la de mi.

—Escolta, a l'altra banda d'aquella porta hi ha un lloc segur—dic d'una tirada—. No us podeu quedar aquí, les bèsties són massa a prop.

Posa la mirada en la seva filla, en les escates que li surten de sota les mànigues. Per tant, no és que tingui prejudicis. És una afectada per la tempesta i té por.

Assuaveixo el to.

—Et prometo que no us faré mal.

La mare fa que sí, i li agafa la mà gelada dins la meva. La nena s'aferra a la cintura de la seva mare mentre les trec corrent del carreró.

Freno en sec a l'entrada del carreró, amb les sabates rellicant sobre la molsa humida per la boira, i paro la mà per aturar-les. A l'altra banda del carrer, el pare està dret a la porta oberta, amb la cara convertida en una màscara de terror.

Una bèstia de tempesta amb forma d'aranya camina pel carrer entre el pare i jo.

No n'he vist mai cap de tan a prop. El seu cos bulbós està fet de la mateixa substància que la Tempesta: fum negre de núvol que gira contínuament en volutes i espirals, i els seus vuit ulls sortints guspiregen amb llampades violetes.

Em supera en més de mig metre, i segurament és la més menuda de la ventrada. Però això no serveix de gaire consol quan fa esclafir les pinces, tastant l'aire.

Es gira cap a mi, obrint la boca.

Se m'accelera el pols. Només puc fer una cosa. El que hauria fet la mare.

—Envolteu-la —ordeno a la dona, i l'empenyo cap endavant quan veig que vacil·la—. Jo la distrauré. Aneu!

Corro fins a la pila de runa de l'entrada del carreró, agafo una llosa de la mida del meu cap i la llanço a la bèstia. El monstre l'aparta amb una pota i camina cap a mi amb les altres set, amb malaptesa, fent tentines, com un nadó que aprèn a caminar. Un nadó aterridor amb vuit potes peludes.

Concentra't, Vesper. De què t'ha servit pispar tants fragments d'iconomància si no és per a això? Has practicat. Has de conèixer una icona per a això. Qualsevol.

Qualsevol.

Els pensaments se m'amunteguen al cervell mentre reculo. Em fico la mà a la butxaca i trobo un tros de carbó del foc. Amb una mà tremolosa, dibuixo la primera icona que se m'acut, una icona bàsica de llum. Una llampada esclata així que completo la icona.

La bèstia vacil·la durant un batec.

Em tremola la mà. Una icona elemental de foc apareix a la meva imaginació, però hi ha massa humitat a l'aire perquè faci alguna cosa més que guspirejar. En descarto mitja dotzena més en l'espai d'una respiració. No tinc res.

La bèstia de tempesta m'omple el camp de visió amb el seu cos de fum arremolinat. El pare tenia raó. No soc cap heroi. No puc fer res. Hauria hagut de quedar-me a dins.

Les pinces esclafeixen al meu davant, i la meva esquena ensopega una paret.

Se'm dobleguen els genolls i baixo relliscant per la paret, captant una visió fugaç del carrer per sota de l'abdomen de la bèstia. Respiro i se m'eixampla el pit d'alleujament quan la mare i la filla guanyen la protecció de la casa de l'Amma.

Però surt algú més. El pare avança, armat amb un bolígraf en una mà i un ganivet de cuina a l'altra. Una icona circular brilla sobre la fulla. Tot s'alenteix.

La bèstia m'escomet i pico de cap contra la paret de pedra. Una ràfega d'aire desplaçat em besa el coll.

El pare aixeca el braç i llança el ganivet.

Tanco els ulls amb força.

La bèstia em xiscla a la cara, però el seu crit s'ofega en un borbolleig de roca mòlta.

Obro els ulls. Les pinces de fum de núvol tremolen a dos centímetres de la meua cara. Una grisor pàl·lida s'estén sobre els seus vuit ulls i els entela, com si algú li aboqués pintura sobre el cap. La grisor irradia d'un únic punt: allà on el ganivet del pare està clavat al seu costat. Li arriba a les puntes de les pinces i les vores peludes de les potes, i tot queda immòbil.

Allargo una mà tremolosa cap a la pell de la bèstia. Els meus dits freguen pedra freda. Una icona ha fet això?

—Vesper! —crida el pare.

Em desplaço lateralment fins que m'allibero de la bèstia i arrenco a córrer cap a ell. El pare mira cap al cel mentre m'agafa el braç i m'estira a dins.

La porta es tanca a la nostra esquena.

Em reclino contra ella, panteixant enmig del silenci, i trobo una dotzena de parells d'ulls esbatanats.

El pare tanca els seus amb força, però l'alleujament amb prou feines dura un segon abans que es giri cap a mi, amb la pell bruna enrojolada i els ulls grisos refulgint.

—En què pensaves?

Aguanto la respiració.

—Acabem de salvar dues persones, pare.

—No, jo he salvat tres persones. Tu has estat a punt de deixar la vida.

Em cremen les galtes.

—Era el que havia de fer.

—Si ni tan sols saps protegir-te a tu mateix, no serveix de res que facis l'heroi.

La mare i la filla ens observen, arraulides juntes sobre el llit buit del racó, abraçant-se encara més fort que quan eren fora. El seu terror alimenta una fúria roent al meu ventre, una fúria que dissipa la resta de la meva por.

Somrient-los tan bé com puc, passo pel costat de l'Amma i els afectats per la tempesta i em dirigeixo a la cuina. Quatre d'ells miren directament, però uns quants aparten els ulls com fent veure que ens donen privacitat.

La pèl-roja Jem es passa un dit sobre el coll i em somriu amablement.

—Vesper! —Els passos feixucs del pare em segueixen a l'interior de la cuina.

Abaixo la cortina mentre el pare està girat d'esquena a mi, aferrat a la vora de la pica. Fa una respiració fonda i tremolosa, i li surt una veu molt fluixa.

—Quan n'aprendràs?

Se m'enfonsa l'estómac. Alguns flocs de cabells em cauen sobre la cara i s'enganxen a les galtes, per gentilesa de la humitat i la càrrega estàtica en l'aire. Em passo els dits pels rínxols embullats, per guanyar temps. Sé que no es refereix a això, però una veueta rebel diu:

—Vull aprendre'n, pare. Ensenya'm uns quants trucs i ja no t'hauràs de preocupar.

Es gira cap a mi, més amenaçador que la cria d'aranya peluda.

—No comencis. Ara no. No quan la teva estupidesa gairebé et costa la vida.

Em mossego el llavi. Com li faig entendre que la iconomància hauria pogut salvar-me? Havia tingut temps d'escriure una icona. Si hagués conegut la que convertia la bèstia en pedra, hauria pogut salvar-me. No l'hauria necessitat a ell.

—Si me n'ensenyessis, pare, et prometo que et faria sentir orgullós.

—Vesper...

—Pare, seria morta si tu no sabessis icones. Si jo sabés icones, si les conegués bé...

—Prou. —La seva veu retruny a través de la cuina.

Se'm fa un nus a la gola.

—O què? Tu coneixes totes les icones sota la Tempesta, pare, i no fas res. Si jo tingués la tercera part... no, la cinquena, de les icones que coneixes...

El pare em mira com si li hagués pegat.

M'aturo. He dit coses pitjors que aquesta sense que em mirés així.

—Què passa?

—Hem de marxar.

—Què? Marxar? A on?

—No hi ha temps, ves a recollir les coses. —Enretira la cortina de tela de molsa i tots els presents a la sala fan veure que no escoltaven.

L'Amma ja està dreta, el seu bastó emet un soroll sord amb cada pas. Els cabells blancs li surten encrespats del monyo i li confereixen un halo sobrenatural quan capten la claror del llum de la cuina.

—Alcanar?

El pare aparta amb el peu l'estora esfilagarsada que cobreix el terra de la cuina i aixeca la trapa de sota per entrar-hi. S'atura a mig camí de la minúscula cambra secreta que li serveix de dormitori i despatx, i mira l'Amma als ulls.

—Marxarem aviat, Amma.

Aixeco la veu.

—No podem marxar... L'Amma ens necessita...

L'Amma em posa una mà tranquil·litzadora sobre l'espatlla.

—Per què ara? Després de set anys, per què ara?

El pare serra les dents.

—Ara saben que soc viu. No trigaran a venir a buscar-me.

—Com? —pregunto—. Per què?

Els ulls del pare es claven en els meus.

—Aquella icona... la vaig inventar jo.

Les seves paraules es mengen tot el so dins la sala, excepte els batecs del meu cor.

Se sent un truc a la porta, fort com un tro.

«FASCINANT I
EXTREMAMENT INTEL·LIGENT»

AYANA GRAY, autora de *Predadores y presas*

Dotze anys enrere, la reina va sentenciar la mare de la Vesper a entrar dins la Tempesta que envolta la ciutat i maleeix qui la toca: una mort segura.

Des d'aleshores, la Vesper i el seu pare, uns revolucionaris caiguts en desgràcia, han viscut amagats.

Quan els soldats de la reina, liderats per un príncep paranoic, capturen el seu pare, la Vesper farà el que calgui per salvar-lo.

Fins i tot usar el perillós llibre de màgia experimental del seu pare.

Fins i tot infiltrar-se en la brigada d'elit de soldats mags del príncep.

Fins i tot entrar en el gèlid cor del jove monarca.

elastic
BOOKS

www.elastic-books.cat

P.V.P. 18,95€

9 788419 478016